

DEN 31. MAJ 1882.



Mel.: Imorges, imorges var jeg hos en Barber.

I Vugger, i Vugger
vi sødt i Svøbet laa,
med Dukker, med Dukker
vi legede som Smaa,
man saa os ofte paa Gulvet kravle,
og Gudbevares, hvor vi kunde savle,
:; og Meyer, og Meyer
ham gik det ligesaa. :;

Fra Vuggen i Sengen
den lille lange kom,
det syntes nu Drengen
aldeles ikke om,
Sengene var nemlig dengang trange,
og Meyers Ben vare meget lange,
:; og ofte, og ofte
var Sengen derfor tom. :;

Thi Raden, thi Raden
i Stedet for en Lur
paa Gaden, paa Gaden
gik sig en Maan'skinstur;
Amor dog lagde for ham sin Snare,
skæggede Yngling tag Dig ivare!
:| La' bare, la' bare
væ med at gjøre Kur. :|

Sé Amor og Hanne,
— ja Hanne var en Strik, —
badaared lang Meyer,
de siden Bryllup fik;
nu har de levet i Fryd og i Gammen,
tilbragt et kvart Aarhundrede sammen,
:| og Tiden, og Tiden
gik som et Øjeblik. :|

Har Amor, o Yngling,
Dig først i Lænker lagt,
saa vogt Dig, Du kjender
ei Kvindens stille Magt;
den maa adlydes, selv om vi ei ville,
som Jumbo vi maa tilsidst la' os trille
:| og vide, og vide
ei, hvor vi glide hen. :|

Vor Sølvbrud, vor Sølvbrud
Beviset givet har,
at Kvinden, at Kvinden
dog Æresprisen ta'r;
og nu de Kvinder, der her er til Stede
fylde de ikke vort Hjerte med Glæde?
:: Tilvisse, tilvisse
de har den stille Magt.::

Nu Venner, nu Venner
vi tomme Glasset ud
for Hanne, for Hanne,
der sidder hist som Brud;
hun værdig repræsenterer vor Kvinde
Som Datter, som Hustru, som Moder, Veninde,
:: Et Hurra, et Hurra
for Kvinden ved vort Bord!::.